

Odhalení léčky *1Kr 2,13-25*

Pán Ježíš chce být králem života každého z nás. Vlady nad naším životem se však nikdy neujímá bez našeho svolení a výslovného pozvání. Pánem našeho života se nevyhlásí sám. To musíme učinit my - každý sám za sebe. A ani potom Ježíš nevládne bez nás. Vždy respektuje naše rozhodnutí, zda ho budeme poslouchat či nikoliv (srov. Zj 3,20). Chce, abychom mu sloužili ze svého svobodného rozhodnutí, ne z donucení. Jsme voláni k tomu, abychom spravovali své životy ve jménu Ježíše Krista, v podřízenosti jeho vládě a jeho zájmům. Proti vládě Ježíše Krista v našich životech se ovšem neustále strojí nejrůznější úklady. Stojí za nimi náš duchovní nepřítel – ďábel (srov. 1P 5,8). O vládu Krista v našich životech musíme tedy zápat. Musíme ji bedlivě střežit. Přechtený biblický příběh nám může posloužit jako obraz nepřátelských úkladů proti vládě Krista v našich životech.

Adonijáš byl jedním z Davidových synů. Chtěl být po svém otci králem Izraele, ale nepovedlo se mu to. David svým nástupcem učinil Šalomouna. Abíšag byla dívka, která o Davida pečovala v jeho stáří (viz 1Kr 1,1-4). I když s ní David nic neměl, musela být lidmi vnímána jako další z jeho žen, tedy jako součást královského harému. Vždyť se starým panovníkem uléhala do jeho lože, aby zimomřivého krále zahřívala (1Kr 1,3). Vlastnictví královského harému bylo tehdy chápáno jako znamení práva nástupnictví na trůn. Případný Adonijášův sňatek s touto dívkou by tedy jeho nárok na trůn velmi posílil. Proto také Šalomoun ihned pochopil, co Adonijáš svou žádostí sleduje. Šlo o získání království, nikoliv o dívku. Dnes nám to může připadat zvláštní, ale sňatkem s ní chtěl Adonijáš zahýbat veřejným míněním ve prospěch svého kralování. Proto ho nechal Šalomoun zabít. Prohlédl bratrovu lest. Šalomounově matce však hned nedošlo, jaké následky by splnění Adonijášovy prosby mohlo mít.

I v tomto roce se budeme setkávat s nejrůznějšími myšlenkami, nápady a návrhy. Některé z nich se objeví v naší hlavě. Některé k nám přijdou prostřednictvím lidí v našem okolí. Třeba i prostřednictvím našich nejbližších. Některé z těchto návrhů budou léčkami nepřítel. Na první pohled ale vůbec nebudou jako léčky vypadat. Naopak. Budou se tvářit jako zcela neškodné maličkosti, nebo dokonce jako dobré skutky, či jako samozřejmě nutné činy. Budou se tvářit i jako služba Bohu. Jedna věc ale je, jak něco vypadá. Úplně jiná věc je, co je to ve skutečnosti a k čemu to vede. Proto potřebujeme být střízliví a bdělí. Pán Ježíš Kristus umí prohlédnout každou lest. Prohlédne každý úklad proti svému panství v našich životech. Potřebujeme mu

ale všechny myšlenky, návrhy a nápady v modlitbě předkládat. V prostoru modlitby mohou být případné léčky odhalovány. Velkou pomocí tu je i to, když se můžeme poradit s nějakým dalším člověkem, který naší věci rozumí (srov. Př 15,22). Vždyť často právě skrze určité lidi nám Pán Bůh pomáhá. Nemusí se přitom vždy jednat o křesťany.

Možná jsme se už do některé z ďábelských pastí chytili. Přijali jsme nějakou myšlenku nebo nabídku, aniž bychom se poradili s Kristem (ať už v modlitbě nebo formou rozhovoru s dalšími lidmi). Teď neseme následky svého rozhodnutí. Možná si ani neuvědomujeme, že jsme se do nějaké pasti chytili. Ďábelské pokušení vůbec nemusí vypadat jako pokušení k hříchu. Mohou například existovat úklady proti manželské věrnosti, které jako úklady nevypadají. Pořád máme hodně práce, kterou je prostě potřeba udělat, nebo o které si myslíme, že je potřeba ji udělat. Přestáváme si dělat čas na popovídání o jiných než provozních věcech. Přestáváme se jeden druhému svěřovat se svými prožitky a pocity. Postupně se z nás stávají dvě osoby, které spolu sice bydlí, ale nežijí spolu, nýbrž vedle sebe. Pak se člověk stává zranitelnějším i vůči dalším pokušením, jako je třeba pokušení zamilovat se do někoho jiného. Pán Ježíš nám ale může pomoci ty ďábelské sítě uvidět a vyjít z nich ven. „ *Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy.* “ (Ž 25,15 ČEP)

Přečtený biblický příběh je také názorným vyobrazením toho, co *není* prosba ve jménu Ježíše Krista. Prosbou ve jménu Ježíše Krista není ta prosba, která je v rozporu s jeho absolutní vládou v našich životech. Batšeba si neuvědomovala, že nežádá ve jménu Krista (pomazaného). Neuvědomovala si, že její prosba by v případě splnění mohla vést k ukončení vlády jejího syna. Takové mohou být mnohé naše prosby vůči Bohu. Prosíme za věci, které nám připadají dobré nebo neškodné. Ale přitom jsou to prosby, které se urodily jen v našich hlavách. Nebo je ani nemáme z naší hlavy a někdo jiný nám je tam vložil. Ježíš nám ale neslibil vyslyšení prosb, které nejsou v jeho jménu. Neujišťuje nás o vyslyšení prosb, které jsou v rozporu s jeho panováním v našich životech. Pokud se takto špatně modlíme (Jk 4,3), pak nám nepomůže ani přímluva nějakého jiného Božího člověka. Opravdu Boží člověk by jistě ani nevyprošoval u Boha něco, co by mělo narušit vládu Krista v našich životech. Možná by tomu člověku nedošlo ihned, že po něm chceme přímluvu, která je vlastně v rozporu s Boží vůlí. Když by to však zjistil, přestal by se tak modlit. Jistotu vyslyšení můžeme mít pouze tehdy, když se modlíme v zájmu Božího království. Když se modlíme v zájmu kralování Krista v životě našem i v životě druhých. Pak pro nás platí Ježíšovo ujištění: „ *A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, ...* “ (J 14,13 ČEP)